

Âm Thân

Contents

Âm Thân	1
1. Chương 1: Hồi Hương	1
2. Chương 2: Trường Minh Đăng	3
3. Chương 3: Mẹ	6
4. Chương 4: Minh Hôn	8
5. Chương 5: Ôn Chuyện	9
6. Chương 6: Đứa Nhỏ	11
7. Chương 7: Lễ Tang	14
8. Chương 8:	17

Âm Thân

Giới thiệu

Chuyển ngữ: XíchThế loại: Đam mỹ , linh dị huyền nghiThật sự thì định nghĩa âm thân là việc người nam chưa lập gia

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/am-than>

1. Chương 1: Hồi Hương

Mẹ phát điện báo, muốn tôi nhanh nhanh chuyển cho bà bốn trăm đồng bạc, nhưng cũng chẳng nói rõ đưa nhiều vậy để làm chi. Khó khăn lắm mới lên trấn trên gọi điện thoại được, thì mới nghe cậu trong điện thoại nói mẹ muốn lấy tiền giúp em trai tôi cưới vợ. Tôi lấy làm kỳ quái, em tôi đầu xuân này đã mất, hạ táng đã được hai tháng rồi, mẹ không phải là thương tâm quá nên hồ đồ rồi?

Tôi vừa đứng lúc từ chức, lại lo lắng cho mẹ, liền thu thập hành lý, bước lên xe lửa về quê. Tôi làm việc tại phương bắc, trở lại thôn trấn nhỏ phía nam phải mất tám ngày xe lửa. Đứng ở sân ga, tôi trút một hơi thuốc, cúi đầu nhìn khói lớn vờn. Tuyết buổi sớm đã ngừng rơi, được quét sạch gom thành đống, trên mặt đất chỉ còn tầng hơi nước mỏng lạnh lạnh, chân bước phát ra tiếng lộp cộp, trong miệng phả ra từng đợt sương trắng dần biến mất trong không khí. Đột nhiên phía sau truyền tới âm thanh ồn ào nhao nhao nói chuyện, tôi quay đầu sang, liền thấy cạnh mình là một đứa nhỏ quần áo lam lũ, bị chộp lại bởi một người phụ nữ to béo mặc áo lông chồn, vừa kéo vừa kêu: " Ăn trộm! Bắt ăn trộm!" Những người đang đợi xe đều nhìn theo, nhưng động đậy một chút cũng không có, chỉ đưa mắt nhìn, so với một con cá chết cũng không khác mấy. Rất nhanh sau đó, hai người một trước một sau rượt đuổi ả vào trong biển người.

Tình hình như vậy, có lẽ chẳng ai muốn rước lấy tai vạ. Tôi nghĩ thế. Rút một hơi thuốc cuối, đem đầu

thuốc lá ném trên mặt đất, giẫm lên chà nát nó. Lúc này, xe lửa đến. Tôi kéo chặt áo khoác, nhắc hành lý, theo dòng người bước lên xe lửa. Thiên tân vạn khổ mới leo lên được, đi vào toa xe có giường nằm, bên trong đã có hai người nam nữ tuổi còn trẻ ngồi đối nhau, nam mặc áo khoác bông, nữ mặc sườn xám thuần trắng, ở cổ quàng chiếc khăn ca rô, hợp với nước da trắng. Trên bàn cạnh cửa sổ là một chiếc máy hát, đang phát ra điệu nhạc dân gian. Hai người thấy tôi đi vào, hai tay vốn đang nắm đột nhiên tách ra. Tôi cúi nón, hướng bọn họ gật đầu, xem như chào hỏi. Người nam cũng vội vàng gật đầu với tôi, người nữ lại cúi đầu vái chào, rồi dựa vào người nam phía sau.

Tôi ngủ giường dưới, đem va li quăng bên giường, cởi áo khoác đã nhiễm lạnh, tôi nằm xuống liền nhắm mắt, thật sự là quá mệt mỏi rồi. Ngoài cửa sổ xe chen chúc người đưa tiễn, có người mũi nhiễm hồng, có kẻ mặt rơi lệ, có tên ra sức ngoắc tay. Trong khoang xe rốt cuộc có chút ấm áp, khi tôi đang mơ mơ màng màng, xe lửa chạy, hướng về cố hương xa xôi của tôi.

Vừa tỉnh ngủ tôi liền cảm thấy thân thanh khí爽, mở mắt ra, đã thấy một thân ảnh ngồi bên cửa sổ, cả người được bao bọc trong một làn ánh sáng màu tuyết ấm áp, vách tường vàng nhạt trong khoang xe dường như phản chiếu ánh sáng. Tôi chăm chú nhìn kỹ, đó là một gã có thân hình cao gầy, tóc được chải vào nếp gọn ghẽ, mũi thẳng tắp, mang đôi kính mắt gọng vàng. Gã ngồi ngay vị trí trùng hợp chắn ngang mặt trời đầu đông khó gặp, thế nên mới tỏa sáng. Trên đùi gã đặt một quyển sách bìa da, gã đang cúi đầu đọc. Dường như cảm giác được tôi tỉnh, gã quay đầu về phía tôi, khẽ cười nói: “Xin chào.” Tôi nhìn mắt gã chăm chú, có cảm giác như đã từng quen biết, rất quen mặt. Tính tình tôi luôn luôn nhút nhẽ, không quá thích thú cùng người khác lời kéo làm quen, nhưng nghĩ vẫn là nên cùng gã bắt chuyện cũng được.

Nói chuyện một hồi, mới biết gã và tôi là đồng hương, cùng họ Tô, cũng sớm xa quê, chưa lần nào về. Hỏi gã vì sao không quay về, gã nhìn chằm chằm sách, tôi cho rằng gã không muốn nói, đưa gã một điều thuốc, bản thân cũng ngậm một điều, gã nói cảm ơn rồi cầm lấy, giúp tôi châm lửa, rồi châm cho mình. Gã nhả ra một làn khói tròn, nhìn nó chậm rãi tan vào không khí, nói: “Cũng không phải tôi không muốn trở lại, chỉ là...” Đôi mắt phượng của gã giấu sau kính mắt mơ hồ lộ ra chút ác ý, khí tức mang theo chút máu tanh thô bạo. Khi tôi chớp mắt một cái, cảm giác đó đã biến mất, gã vẫn ngồi đấy tạo nhĩ.

“Vậy anh thì sao?” Gã hỏi. Tôi kẹp điều thuốc giữa hai ngón tay, nói: “Cũng không có lý do gì, ở cách xa quá, không muốn quay trở lại.” Gã nghe xong, cười cười, không nói nữa mà cúi đầu tiếp tục đọc sách. Tôi vứt bỏ điều thuốc, nhìn những cây bạch dương ngoài cửa sổ thụt lùi thật nhanh về phía sau, trong lòng không hiểu sao có cảm giác không lành. Lúc này, đôi nam nữ kia đã trở về, sắc mặt người nam rất khó xem, khuôn mặt người nữ thì tái xanh. Thấy chúng tôi, anh ta miễn cưỡng ra vẻ tươi cười, kéo cô ta ngồi phía bên kia máy hát. Âm nhạc du dương mà sâu muộn khôn kể tràn ngập trong khoang xe nhỏ hẹp.

Khi hành trình đã đi được phân nửa, hai nam nữ cùng khoang xe cùng nhau đi ra, hồi lâu cũng không thấy trở về. Gọi người đi tìm, thế nhưng phát hiện hai người bọn họ đã chết trong phòng vệ sinh. Động mạch chủ của người nam bị cắt, máu chảy đầy đất, trên tay đang cầm một con dao ăn. Nữ treo cổ bằng chiếc khăn ca rô bên cạnh người nam, đầu lưỡi duỗi ra. Khí trời lạnh, thi thể bọn họ cũng đã sớm lạnh rồi, nhìn qua hiện trường, hẳn là tự sát.

Bọn họ không mang theo bất kỳ hành lý nào, lục soát vé xe trên người họ, vừa nhìn, điểm đến chính là trấn nhỏ kia. Gã họ Tô nhìn qua địa chỉ trên vé, trong mắt lại hiện lên vẻ lạnh lùng, có chút gì chết chóc. Tôi nhìn sang tuyết ngoài cửa sổ, cảm giác không lành trong lòng càng thêm mãnh liệt.

Dọc theo đường đi, không còn xảy ra chuyện gì nữa. Tôi cùng gã ngày càng thân thuộc, biết gã tên đầy đủ

là Tô Nguyên Hạo, con thứ năm, ” Anh có thể gọi tôi Tô Ngũ.” Gã nói như vậy. Có qua có lại, tôi cũng nói tên đầy đủ cho gã, gã nghe xong, bảo: ” Thì ra anh là Tô Đạo Linh.” Tôi hỏi: ” Anh có nghe nói qua tôi à?” Gã mỉm cười: ” Anh bị người ta trên báo công kích thành như vậy, thế nhưng không thèm thanh minh, chỉ viết mỗi hai chữ kia, quả thật có cá tính nha.” Tôi hơi méo miệng, đáp: ” Anh cười nhạo tôi đó hả?” Gã vội vàng xua tay bảo: ”Không phải không phải, anh đừng hiểu lầm, tôi nói thật mà. Suy cho cùng, dù mang tiếng là làm thuê cho cách mạng, nhưng điều hành tốt trường ấy thì vẫn bị cần nhân như thường, nói gì mà đòi phong bại tục, anh trả lại hai chữ ”Thối lắm” mặc dù tục, nhưng cũng phù hợp với hình tượng họ thôi, hơn nữa không nói tên nói họ, bọn họ cũng không thể làm quá.”

Tôi nghe xong, cũng không muốn nhớ lại, đáp trả lại họ cũng có tác dụng gì, mấy hôm trước đã thể nghiệm hết rồi. Thời cuộc rối ren như vậy, ngay cả giảng bài mấy câu cũng lo sợ bị người ta nắm tóc, tôi cũng phiền đủ rồi, từ chức công việc quản lý ở trường nữ, coi như là một loại giải thoát.

Tô Nguyên Hạo thấy tôi ngậm miệng im lặng, liền đánh sang chủ đề khác: ”Anh Tô...” Tôi nghe thế liền cắt ngang: ”Tôi với anh đều họ Tô, anh cứ gọi tôi Tô Tam là được, tôi trong nhà đứng thứ ba.” Gã cười cười, nói: ”Ừ, Tô Tam, anh có nghe nói về âm thân chưa?” Tôi nghe xong, lòng chấn động, hỏi: ”Âm thân là cái gì?” Tô Ngũ bảo: ”Thứ gọi là âm thân, chính là người nam chưa lập gia đình bị chết yểu, người còn sống sợ hấn tại âm tào địa phủ lẽ loi, phải tìm cho hấn một người nữ cũng chưa lập gia đình bị chết yểu mà hợp táng, gọi là đắp mộ, dưới đất cùng làm bạn cũng tốt.”

Tôi nghe xong, sau ột tự nhiên có chút tê ngứa, trong xe dường như lạnh đi, làm tôi chột rùng mình. Tôi từ trong túi áo lấy ra một điều thuốc, châm lửa, hút mấy hơi. Tô Ngũ tự mình lấy ra một cái tẩu bằng ngà màu vàng nhạt, châm lửa, mỉm cười nhìn tôi, tiếp tục giảng giải: ”Rất không thể tưởng tượng nổi nhỉ? Tôi lần đầu tiên nghe nói, phản ứng cũng hết như anh vậy. Ở trần nhỏ, hình như đều vẫn còn phong tục thế này.” Gã gõ cái tẩu lách tách, nói: ”Tôi lần này quay về, chính là muốn xem âm thân diễn ra thế nào.”

Tôi buồn bực ném điều thuốc, một câu cũng không buồn nói.

2. Chương 2: Trường Minh Đăng

Lúc đến trần nhỏ thì đã nửa đêm, tôi xuống xe lửa, Tô Ngũ lúc xuống liền tách ra. Tôi đứng trên sân ga, thấy nhân viên công tác trên xe đang dùng cánh cửa thương khiêng xuống hai người che vải trắng, nhìn qua phía gần bên mình, tôi thấy một cái cánh có một cánh tay buông thõng, móng tay bị nhét thứ gì màu đỏ sẫm. Trên một cái cánh có để một chiếc máy hát, nhìn giống chiếc máy ở khoang xe của tôi như đúc. Nhìn chiếc cánh được đặt vào trong một chiếc xe hiện đại màu đen, tôi thu hồi tầm mắt. Cầm hành lý, gọi một chiếc xe kéo tay, trần cũ dần hiện ra. Đêm đen kịt, một vì sao cũng không có, ánh trăng cũng chẳng thấy đâu. Tuy so với phương bắc ấm hơn, nhưng gió thổi lên mặt thể này lại cứ khiến đau rát như dao cắt. Tôi nhìn đóm lửa trên tàn thuốc, cúi đầu nắm tay áo cho đỡ lạnh.

” Quý khách, ngài đây là thăm người thân hay làm khách ạ?” Người kéo xe mở miệng hỏi, nghe thanh âm này, cứ như dây thanh quản bị người ta cắt ngang, nghe run rẩy. Tôi thanh giọng đáp ”Coi như là thăm người thân, cũng coi như làm khách.” Ông ta cười nói: ”Ngài nói thật thú vị, nhìn trang phục của ngài, nhất định là từ thành phố tới.” Tôi đáp ”Ừ”, tiếp tục buồn bực hút thuốc. Tay kéo xe thể nhưng lại cố nói tiếp, tôi mệt mỏi không muốn trả lời, ông ta vậy mà một mình ở đây nói.

Ông ta nói: “Ngài tới thật đúng lúc, có thể được chứng kiến âm thân khó gặp. Nói đến người làm âm thân lần này, chính là con út nhà họ Tô, nghe nói người con lớn nhất trong thành phố rất có tiền. Ai, có tiền thật tốt, ngay cả khi đã chết còn có thể lấy vợ, không giống tôi, ba mươi hơn vẫn còn chưa có ai.”

Chân tôi giống như đã chết cứng ngắc ở trên xe, động cũng không muốn động. Thực sự là không nên trở về mà, ngày trước rời thôn trấn để ra nước ngoài học, mẹ đã phản đối kịch liệt, bảo tôi uống công độc sách vở thánh hiền, đem cấp bậc lễ nghĩa mấy đời tổ tông ra dạy. Đã qua nhiều năm, tuy từ lâu biết bà bảo thủ, nhưng tôi không nghĩ bà lại hoang đường đến vậy. Tôi thầm thở dài, nghe người kéo xe nói: “Quý khách, tới rồi.”

Tôi ngẩng đầu, nhìn phương hướng xa xôi đen kịt trước mặt, phía chân trời động lại chút ánh sáng màu da cam tỏa ra từ ngọn đèn cao cao. “Cái ly đèn này còn chưa tắt sao?” Tôi lẩm bẩm. Người đánh xe rất thính tai, nghe được tôi nói liền đáp: “Quý khách, ngài nói như vậy là không đúng, ly đèn này là ký hiệu của thôn, phù hộ thôn trấn bình an. Nếu như tắt, thì nguy mất.”

Tôi giữ yên lặng, lười nói chuyện.

Tại cửa trấn tôi cho ông ta đỗ xe, cho tiền xe, tôi hướng thôn trấn mà đi. Không có gì cải biến, thực sự là một điểm cũng không có. Tôi đứng một mình nơi phố phường lạnh lẽo, nghe được vài tiếng chó sủa truyền đến mơ hồ, qua một hồi, ngay cả tiếng chó cũng không thấy, chỉ còn lại tiếng gió thổi vu vu. Tôi giật giật ngón tay cứng ngắc, theo hướng khu phố đi thẳng, đi tới dưới tháp trường mình đăng, hướng bên trái rẽ một khúc, đi vào trong một con hẻm nhỏ. Một căn nhà gạch xanh đen xưa cũ, tấm biển mục nát xiêu vẹo, quả thật không có thứ gì thay đổi. Trường mình đăng chiếu ánh sáng lơ mơ lên tường gạch, lên tượng sư tử bằng đồng canh cửa, lên những mảng rêu xanh u ám.

Tôi gõ cửa, một hồi sau, bên trong truyền đến tiếng bước chân, từ khe cửa lộ ra ánh sáng của đèn đốt. Lúc này vang lên một tiếng nói thanh thúy: “Ai đấy?” Rất quen tai. Tôi thanh giọng, đáp: “Là tôi, Tô Đạo Linh, tôi đã về.” Cửa kết một tiếng liền mở, ở cửa là một người con gái tay cầm đèn lồng, búi tóc vấn lên khéo léo, trên người mặc áo mỏng kiểu tà lớn màu vàng. Từ khuôn mặt, có thể nhìn ra được những đường nét lúc nhỏ, chiếc cằm hơi nhọn tinh tế, lông mày nhạt như khói, mắt đen sáng, khuôn mặt tái nhợt không có huyết sắc. Thì ra cô ấy còn ở lại đây.

Thấy tôi, khuôn mặt nhợt nhạt của cô hiện lên vệt đỏ ửng, ánh sáng cam của ngọn đèn tăng thêm vẻ mềm mại dịu dàng. “Anh, anh đã về...” Tôi thầm thở dài, nhìn người cô đứng run run trong gió lạnh, nói: “Đi vào trong đi, bên ngoài lạnh.” Cô thuận theo gật đầu, cho tôi vào cửa rồi ở phía sau đóng lại. Chút gió từ ngoài cửa len vào, nhẹ nhàng thổi làn váy cô, lộ ra chân bó trong hài thêu hoa bên dưới. Cô xoay người lại, thấy tôi đang nhìn chân mình, mặt đỏ hồng, vội nói: “Vào đi thôi.” Nói xong, từ từ đi đến, giúp tôi mang hành lý. Tôi thấy cô đi được đã là khó khăn rồi, liền tiến lên đỡ khủy tay cô, nói: “Để tôi làm cho.” Mặt cô càng đỏ hơn, nhờ tôi dìu vào phòng.

Nhìn cô chân bó cứng ngắc máng áo khoác cho tôi, cũng vì tôi mà pha trà nóng, trong thâm tâm càng cảm thấy có lỗi với cô. A Nhược là con dâu nuôi từ bé mẹ tôi mua về cho tôi, so với tôi nhỏ hơn ba tuổi. Ngày xưa kiên quyết rời nhà, có một phần nguyên nhân do cô ấy. A Nhược là một cô gái tốt, đáng tiếc là tôi đã định trước là phải cô phụ cô.

Nhấp một ngụm trà, đầu tóc tôi cũng thanh tỉnh hơn, nhìn xung quanh gian nhà chỗ mình đang ngồi một

chút, đem so sánh với ký ức, trở nên cũ nát rồi, nhưng mùi nấm mốc nơi gỗ củ kỹ thì không hề biến mất, giờ vẫn thế.

” Mẹ thế nào rồi?” Tôi hỏi. A Nhược đang thấp nển, nghe tôi hỏi, tay ngừng việc, đáp: “Bà gần đây thân thể không quá nhanh nhẹn, đã sớm ngủ.”

Tôi châm thuốc, nói: “Thằng nhỏ không phải đã hạ táng mấy tháng nay rồi? Làm sao lại nghĩ đến chuyện giúp nó cưới vợ?”

A Nhược nói: “Chú ấy đầu xuân mất, bà bị bệnh một hồi, anh không ở nhà, em cũng không biết chuyện làm đám thế nào cho tốt. Sau khi hạ táng, qua nửa tháng, chú anh từ nhà riêng về bảo con sông rộng thêm rồi, phần rìa mộ dần ngập trong nước, sợ là không bao lâu sau cả mộ đều rơi vào lòng sông. Bà biết, liền cho rằng chú ở dưới tịch mịch nên nhắc nhở chúng ta.”

Tôi bảo: “Đừng nghe bà nói lung tung, dời mộ đi là được.”

A Nhược nói: “Bà từ đầu xuân đến giờ bệnh vẫn thế, thân thể không tốt, bác sĩ nói, mọi việc nên nghe theo bà, đừng để bà nổi giận, nếu không...”

Tôi nhả ra một ngụm khói, hỏi: “Phía bên kia là ai?”

A Nhược nhìn tôi một cái, nói: “Là một bà con xa đã tách ra riêng, cùng chú tuổi tương đương, cũng ngay đầu xuân này mất, là một cô gái thân thể suy yếu.”

Lòng tôi nặng nề như có khối đá đè, khói chịu hỏi: “Tên gì?”

A Nhược nói: “Gọi Tô Nguyên Đình, ở trấn tây, trên còn có ba anh cả và hai người chị, chẳng qua phần lớn đều chết trẻ, chỉ còn kế lại là cậu năm nhỏ nhất. Cậu năm cũng ra ngoài kiếm sống, nghe chú anh nói, anh ta hình như quay về để tham gia âm thân của em gái.”

Tay của tôi run lên, thiếu chút nữa đen điếu thuốc đem kẹp giữa ngón tay rơi xuống đất.

” Cậu năm bên đó gọi là gì?” Hồi lâu, tôi hỏi.

A Nhược nói: “Tô Nguyên Hạo.”

Ngẩng đầu, xuyên qua song cửa sổ khắc hoa củ kỹ, tôi nhìn về phía trường minh đăng, treo cao nơi chân trời, lạnh lùng tỏa ra ánh sáng màu da cam, trong lòng ngày càng lạnh.

3. Chương 3: Mẹ

Mẹ ngủ rất sâu, tôi ngồi bên giường bà nhìn dung nhan đã ngày càng già nua, trong lòng chua xót khổ sở khó nói thành lời. Khi cha và mẹ ly hôn, em trai còn chưa sinh ra, tôi cũng chỉ được vài ba tuổi. Nghe các thím trăn trên nói chuyện với nhau, cha vứt bỏ vợ con, vì đi nước ngoài du học, cưới một người phụ nữ ngoại quốc. Tên của cha, khi được nhắc đến ở trăn trên thì như danh từ riêng tượng trưng cho chuyện thay lòng đổi dạ. Khi còn bé, dưới ánh đèn mập mờ, mỗi một lần tôi đang ngủ giật mình tỉnh giấc, luôn thấy mẹ ngồi bên cửa sổ, thấp giọng mắng chửi, mỗi chữ mỗi câu, đều mắng chửi cha tại phương xa đã từ bỏ bà.

Bà trở mình, mặt hướng vào trong, chân xốc lên, lộ ra một tay. Tôi chỉnh lại góc chăn cho bà, vừa định đứng dậy đi ra ngoài, nhưng lại phát hiện móng tay sắc nhọn của bà ở khe có gì đó đồ sộ sậm. Trong lòng tôi chần chừ, trong đầu hiện lên hình ảnh đôi nam nữ trên xe lửa, còn có cánh cửa thương trùm vải trắng. Tôi muốn nhìn cho kỹ càng, bên ngoài bỗng dưng truyền đến tiếng mở điểm canh, làm tôi cả kinh nhảy giật. Đến khi tôi cúi xuống nhìn kỹ lại, ngón tay của mẹ vẫn sạch sẽ, một chút bẩn cũng không có.

Quả nhiên là do đi đường mệt mỏi quá, phải nghỉ ngơi cho tốt mới được. Tôi cẩn thận đóng cửa phòng của mẹ, thấy A Nhược đứng ngoài cửa hành lang, cầm trong tay một chiếc áo khoác. Cô thấy tôi đi ra, liền giơ áo trước mặt tôi, nói: “Gió lớn, anh mặc vào đi.” Tôi nhìn da cô có vẻ nhiễm lạnh, thăm thở dài, tiếp nhận áo, mở ra thấy cô xếp nếp cẩn thận, nói: “Trở về phòng đi, hành lang rất lạnh.” Cô mặt biến đỏ, gật đầu thuận theo. Thấy cô như vậy, lòng tôi thực sự thấy tội lỗi vô cùng.

Nằm trong phòng trước đây, nghe gió thổi bên ngoài vù vù, bên trong cũng có vài âm thanh tương tự, nghe giống có khóc có cười. Tôi lắng tai nghe, giờ chỉ còn mỗi tiếng gió. Tôi đắp kỹ chăn, chìm vào giấc ngủ. Ngủ khoảng chừng mấy canh giờ, tôi bị âm thanh nói chuyện ngoài cửa phòng đánh thức. Dù đã đề thấp giọng, nhưng tôi là một người ngủ không sâu, vẫn bị tỉnh giấc.

Lắng nghe kỹ càng, trong đó có một người là A Nhược, một người là mẹ, so sánh với lúc tôi rời nhà, giọng nói cũng không thay đổi lắm, vẫn lạnh lùng như vậy, như không có cảm tình nào.

Mẹ: “Nói như vậy, Đạo Linh nhận được điện báo của ta liền lập tức trở về.”

A Nhược: “Đúng vậy, thầy rất có tâm, tự mình quay về tham gia hôn lễ của chú.”

Mẹ: “Cũng còn được, không uống công ta cực khổ nuôi nó khôn lớn, cuối cùng còn có lương tâm. Ta còn tưởng nó giàu có rồi, đã sớm quên mẹ nó.”

A Nhược: “Thầy như thế nào lại vậy, anh ấy chỉ là công việc bận rộn, thật ra rất hiếu thuận với bà.”

Mẹ: “Đạo Linh có thể lấy được cô, là phúc khí của nó, ta chỉ mong hai đứa nhanh nhanh một chút khai chi tán diệp.”

A Nhược: “Dạ... Như vậy, thời gian hôn lễ...”

Mẹ: “Trưởng tộc giúp chọn ngày, không thể chậm trễ, hối bọn họ nhanh nhanh chuẩn bị đi.”

A Nhược: “Vâng.”

Mẹ: “Đạo Linh chắc còn đang ngủ, đừng đánh thức nó, để nó ngủ lâu chút. Chờ nó tỉnh, cô gọi nó tới gặp ta.”

A Nhược: “Vâng.”

Tiếng bước chân của hai người dần xa. Tôi rời giường đứng lên, cảm giác lạnh lẽo từng chút lan khắp toàn thân. Tôi cầm áo khoác phủ thêm, thanh giọng, tìm thuốc lá để trên bàn, châm lửa. Tôi ngậm điếu thuốc, đẩy cửa ra, bên ngoài trời đã sáng choang, mặt trời ngày đông lạnh lẽo treo trên cao, một chút ẩm áp cũng không chịu nổi.

Đến phòng của mẹ, tôi mở cửa ra, bà đang nằm trên tháp hút thuốc phiện, trong phòng tràn ngập khói. Tôi đứng ở ngoài cửa, gõ gõ cửa, rồi tiến vào. Bà thấy tôi, mặt lập tức nghiêm khắc, híp cặp mắt dài.

” Anh về rồi.” Bà mở miệng trước tiên, âm thanh lạnh lùng.

” Vâng.”

Xoảng một tiếng, một chén trà xệt qua mặt tôi, đập vào trên cửa, rơi xuống đất. Mặt tôi có chút ran rát, đưa tay quẹt ngang, mu bàn tay thấy có vết máu, màu đỏ gai mắt.

” Đủ lòng đủ cánh rồi, bay rồi thì không cần mẹ nữa chứ gì?” Bà cắn răng nói, ngồi xếp bằng.

Tôi rít điếu thuốc, hít sâu mấy hơi, nói: “Là con không phải, làm mẹ tức giận, cho con xin lỗi, mẹ tha cho con.”

Bà nhả ra một ngụm khói, ho khan vài tiếng, bảo: ” Thôi được rồi, lần này anh trở về, cũng coi như còn biết phải, anh đi mở nắp linh cửu của Đồng đi, anh là anh cả nói, theo lý đây là việc của anh.”

Tôi phiền muộn vút điếu thuốc, bà không nghe tôi trả lời, lại hỏi: “Nghe không đấy? Qua mừng mười liền cử hành rồi, anh đi mau mau chuẩn bị đi!”

Tôi thấy sắc mặt bà bắt đầu xấu đi, liền vội vàng đáp ứng.

Sau đó, có mấy người thân thích bên những nhà đã ra riêng tới chơi thăm hỏi tôi, tôi một bên lo xã giao, một bên đành gắng gượng thuê nhân công khai quật mộ.

4. Chương 4: Minh Hôn

Khi thuê công nhân khơi quật mộ, tâm tình tôi lại kỳ lạ trở nên tốt hơn, có thể bởi vì sắp gặp mặt em trai, có thể nhìn thấy di cốt của đứa em tính cách hợp nhau từ nhỏ đến lớn. Nghĩ như vậy, tôi cũng bằng lòng quật mộ phần. Tối mỗ, nước sông chỉ là xấp xáp ngoài rìa mộ, chưa chạm đến mộ một chút gì, gò đất phía trên có màu nâu hồng, đất còn mới, trong đất lộ ra vài đóa hoa trắng nho nhỏ, gió thổi cũng không lay động.

Tôi nhìn nắm mồ, trong lòng run rẩy. Tôi mặt không đổi, chỉ vào nó, nói với công nhân: "Đào đi." Âm thanh vang lên nghe thật quái dị, tôi nghe thấy, cứ như là móng tay cào trên thủy tinh vậy, không thể chịu đựng nổi. Nhưng đám công nhân này giống như đã tập mãi thành thói quen, khi tôi ra lệnh đã bắt đầu động thổ.

Mộ sau khi được đào ra một lỗ hồng, tôi thăm dò nhìn, bên trong là một chiếc quan tài gỗ đen, là kiểu dáng quan tài phổ thông, khi đem ra cũng như bao quan tài khác. Quan tài được đào lên, đặt tại bờ sông. Lúc này, xa xa có vài người đi tới, dẫn đầu chính là Tô Nguyên Hạo. Gã mặc âu phục màu xám đậm, tóc chải thẳng thơm, trên mũi là kính mắt gọng vàng, che giấu ánh mắt gã. Gã vừa cùng những người xung quanh nói chuyện, vừa cười, xem chừng rất thân thiết.

Gã ngẩng đầu, từ xa cùng tôi nhìn lại. Mắt kính gã hơi phản chiếu ánh sáng, gã cười. Trong lòng tôi chợt thấy lạnh, cho đến khi gã đứng trước mặt tôi, tôi mới hồi phục tinh thần lại: "Sau này, lúc về nhà, mới nghe nói tới anh Linh." Tô Ngũ vừa cười vừa nói. Cùng tôi bắt tay. Tôi nghe trong giọng điệu gã có chút bồn chồn, cũng không giận gì, trả lời: "Tôi cũng vậy, anh Nguyên Hạo." Cùng đi với gã là mấy người trấn trên, sau đầu đều có thắt bím, có một người mặc kiểu áo vạt to.

Tôi háng giọng, hỏi: "Đây là?" Tô Ngũ cười nhẹ chỉ tay vào người đó nói: "Vị này là trưởng trấn mới, còn đây đều là trưởng các nhánh nhà họ Tô." Tôi cùng bọn họ bắt tay nói chuyện: "Thứ lỗi cho tôi không tiếp đón được, bởi vì còn lo chuyện em trai." Nói rồi, tôi liền cho người khiêng quan tài về nhà. Đi được mấy bước, Tô Ngũ đuổi theo, thấp giọng nói: "Ngày ấy trên xe gặp nhau, anh đừng cho người khác biết." Nói rồi đưa cho tôi một chiếc hộp. Tôi vừa xoay người, gã đã chạy lại chỗ đám người kia, tôi cúi đầu nhìn, là một hộp thuốc lá.

Đem quan tài đặt ở phòng của em tôi ngày trước, mẹ và A Nhược đều là nữ quyến, không thể nhìn xem thi thể nam, nên tôi phải lo việc xác. Tôi cẩn thận mở nắp quan tài, nói: "Đạo Đồng, anh giúp em thay hỉ phục."

Một mùi hôi thối khó chịu của thi thể tóe vào mặt tôi, tôi cố ghì lại dịch vàng trong dạ dày trào lên, từ từ, mở ra lớp vải trắng che thi thể. Trước tiên thấy đầu, tôi không chắc mình có thể nhận ra gương mặt của Đồng, trong trí nhớ tôi là gương mặt thanh tú tinh tế nay không còn, thay vào đó là gương mặt bị phù thũng, mắt vẫn mở, nhãn cầu lồi ra, môi dày lên tề ra, đầu lưỡi trượt ra ngoài, lỗ mũi và miệng dường như còn có dịch thể đỏ như máu.

Tôi tiếp tục mở xuống phía dưới, lộ ra thân thể nó. Nó mặc áo khoác màu đen dài rộng, nhưng vẫn có thể thấy phần bụng trướng lên nhô cao, hạ thể cũng căng lớn. Phần áo ngoài giữa hai chân dính thứ gì vàng

vàng, tôi nghĩ được, là nước tiểu và phân. Da nó trắng bệch, mạch máu nổi lên xanh tím, có chỗ hóa đen. Thân thể nó bị phù thũng rất nhiều.

Tôi cởi khuy áo nó, định thay hỉ phục cho nó, không cẩn thận đụng trúng mụn nước màu xanh nhạt trên ngực nó, mụn bị vỡ, chảy ra dịch thể màu xanh tanh tưởi. Tôi cầm lên một miếng vải bông, cẩn thận lau nó đi. Khi cởi ra phần trên của nó, miệng mũi Đạo Đồng liền chảy ra bọt nước như máu loãng, dính cả vào đồ tôi mặc, tôi nhìn vết máu, mắt tự nhiên thấy cay cay. Em trai rốt cuộc cũng mất rồi, cùng hai chị gái của tôi y như nhau, đều là chết trẻ.

Rốt cuộc cũng thay xong hỉ phục cho nó, trước ngực thắt một hoa cầu đỏ thắm, tôi để lại nó vào hòm. Tôi ngồi bên cạnh quan tài, nói: “Đạo Đồng nè, anh cả hút một điếu thuốc, em chắc không ngại nhỉ? Em không nói lời nào thì coi như đồng ý đấy.” Yên lặng một hồi, tôi châm lửa hút thuốc, bên cạnh quan tài, nghe tiếng gió thổi vù vù bên ngoài, còn ở gian nhà nghe tiếng bước chân đi tới đi lui bận bịu chuẩn bị đón dâu của công nhân. Tôi âm thầm thở dài, đứng dậy, nhìn Đồng nói: “Anh cả phải đi rồi, xuống dưới phải bảo trọng.” Nói xong, tôi tự giễu cười. Từ khi nào bản thân mình trở nên phong kiến như vậy? Đẩy cửa ra, tôi đi kiếm A Nhược tìm người giúp nó trang điểm.

Hôn lễ được làm rất long trọng, ồn ào rộn rã, phô trương y hệt như đám của người sống. Bốn trăm đồng bạc của tôi và tiền biếu của mấy người chủ nhà trấn trên cũng đủ dùng. Mẹ ngồi ở vị trí trên cao, đầu tóc được chải bởi bóng loáng, trên người mặc một bộ áo vật to đỏ thắm viền vàng, hài của bà đi là từ tổ tiên truyền lại, có người nói là của Từ Hi. Đến dự lễ đều là những nhân vật lớn, ngồi nghiêm chỉnh trên ghế, không nói một lời, mặc áo khoác tối màu ngoài áo dài, cực kì giống các vai hài kịch trên sân khấu.

Kèn đồng, kèn suona, sáo và trống vang lên rất náo nhiệt. Kiệu hoa đỏ thắm vào cửa, một người phụ nữ khỏe mạnh ôm thi thể cô gái họ Tô đi ra vào chính sảnh. Tôi đứng phía sau màn cửa, thấy Tô Ngũ tự mình đến, nhìn tôi cười là lạ, liền ho khan vài tiếng. Gã nghe thấy, nhìn tôi cười cười, cầm trong tay bài vị.

Thi thể Đạo Đồng và Tô Nguyên Đình được ổn định ở đầu dưới, dùng giá gỗ chống đứng ở đầu đệm hỉ. Khuôn mặt Tô Nguyên Đình phù thũng nhiều lắm, hơn nữa được trang điểm, màu da có chút hồng hào. Nói chung là lớn lên nhìn cũng không tệ lắm, chỉ là trông mắt cô ta hơi lờ lờ, thoát nhìn hơi đáng sợ. Mũ phượng đỏ trên đầu, cùng người sống không có gì khác biệt. Tô Ngũ nhìn thi thể em gái gã, ánh mắt sau kính hơi lạnh.

Hôn lễ đã bắt đầu, tôi cầm bài vị của Đạo Đồng, Tô Ngũ cầm bài vị của tân nương, đứng ở hai bên trái phải hai thi thể trên thảm đỏ, lạy thiên địa và cha mẹ, lúc chỉ còn mỗi phụ thê giao bái, Tô Ngũ thể nhưng lặng yên, mắt phượng hẹp dài lóe lên sự lạnh lùng khát máu, gắt gao nhìn chăm chăm em gái gã. Tôi theo ánh mắt gã nhìn lại, chỉ thấy trong mắt Tô Nguyên Đình, chảy xuống hai hàng lệ máu đỏ tươi, phản chiếu sắc đỏ trên hỉ phục của cô ta nhìn quỷ dị cực điểm.

5. Chương 5: Ôn Chuyện

Thi thể cô gái họ Tô kia, mắt chảy lệ máu, dễ dàng thấy có chuyện rồi. Các nhân vật lớn ở đây về mặt kinh hãi, có mấy người mặt hoàn toàn tái xanh, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Tôi nhìn khuôn mặt đang ra chiều suy nghĩ của Tô Ngũ, cúi đầu, nhìn trong tay mình đang cầm bài vị của Đạo Đồng. Mặt trên ở trung tâm viết: Tô môn Đạo Đồng chi linh vị, phía bên trái viết: Mất năm Tân Dậu mừng mười tháng một. Tay của tôi không khỏi nắm chặt khối bài vị bằng gỗ, ngực mơ hồ có cảm giác lạnh.

Hôn lễ nặng nề kết thúc trong tiếng hỉ nhạc, thi thể tân lang tân nương được đặt lại vào quan tài, đóng lại kỹ càng, chuẩn bị ngày thứ hai cử hành lễ tang. Tôi cùng Tô Ngũ ôm bài vị, đi tới từ đường họ Tô, đặt bài vị vào một chỗ. Lúc đi ra, Tô Ngũ vỗ vai tôi, nói: “Tô Tam, theo tôi uống một ly đi?” Tôi nhìn sắc trời, gật đầu.

Theo gã lên trần trên tới Thạch đầu cư mới mở, vào một căn phòng trang nhã trên lầu hai. Trên lầu ngoại trừ chúng tôi, chỉ có một người khách khác, Tô Ngũ kêu nửa cân Hoa điều, với vài món đồ nhắm. Gã tự rót một chén, nói: “Thực sự không nghĩ tới được, chúng ta bây giờ thành thông gia.” Tôi tự giễu cười nói: “Thông gia thế này, anh cũng không ngờ đúng không!” Tô Ngũ nhìn thẳng tôi, ánh mắt sau kính có chút mờ lung, gã hỏi: “Anh thực sự nghĩ như vậy?” Tôi vừa đáp lời gã, vừa châm rượu uống. Gã bảo, hai chúng tôi mỗi người thay phiên uống một chén, rất nhanh, nửa cân Hoa điều chỉ còn thấy đáy. Làn da Tô Ngũ đỏ ửng, bỏ kính mắt xuống, trong mắt mất đi vài phần sắc bén như đao mà trở nên nhu hòa hơn. Tôi nhìn chăm chăm theo mắt gã.

“Sao vậy?” Gã hỏi, nấc một tiếng nhỏ. Tôi híp mắt dựa sát vào gã, hỏi: “Chúng ta, trước đây có phải đã từng gặp nhau?” Gã mở to đôi mắt phượng, như đứa nhỏ nhìn tôi, dần dần trong mắt gã hiện lên ánh nhìn thô bạo khát máu như trước, nhìn chăm chăm tôi. Tôi nhìn chăm chăm gã, như bị điều gì đó mê hoặc vậy, sau rồi tôi đánh móc sau gáy, đem gã đè xuống trên bệ cửa sổ phía sau, mặt tiến gần lại gã. “Anh làm gì?!” Gã la hỏi, tay định đánh đẩy đầu tôi ra. Tôi quay đầu tránh thoát, hai tay chế trụ tay gã, lại đè gã xuống bệ cửa.

“Anh...” Tô Nguyên Hạo trợn to mắt nhìn tôi, trong ánh mắt không có sự tàn khốc, chỉ có một màu đen thâm thúy, phản chiếu rất rõ hình ảnh khuôn mặt tôi đang đến gần. Mặt tôi kề rất gần, thậm chí còn cảm nhận được hô hấp của gã, cảm nhận được chút run rẩy rất nhỏ của gã. Tôi vùi đầu vào cổ gã, hít một hơi, cắn xuống một cái. Gã “ai da” một tiếng, kêu to giãy giụa đứng dậy. Tôi liều chết đè gã lại, tiếp tục hết sức cắn, cắn đến khi trong miệng đã tràn ngập mùi máu tươi. Gã khom đầu gối, nhắm vào dạ dày tôi mà thúc, tôi nhanh tay lẹ mắt tránh thoát được, chộp được cổ tay gã, cổ tay rất nhỏ, chỉ dùng một tay là đã nắm trọn.

“Anh rốt cuộc muốn làm gì?” Gã lạnh mặt, trừng mắt nhìn tôi. Qua một hồi vật lộn, đầu tóc chãi vuốt gọn gàng của gã đã bị bung ra, tóc mai mất trật tự rơi trên mặt, khiến gã thoát nhìn qua trẻ con hơn đôi chút. “Chúng ta trước đây chắc chắn đã gặp mặt!” Tôi cắn cổ gã, gã lại né tránh, sườn mặt đối diện tôi. Tôi cắn trúng gáy gã, bỗng nhiên dừng lại. Gã thừa cơ tránh ra, chạy sang một bên, mắt trừng tôi.

” Ha ha ha, quả nhiên là anh, tôi đã nói rồi, chúng ta đã gặp qua!” Tôi học mùi rượu, như một tên ngu ngốc cười nói cũng không khác mấy. Tô Ngũ sắc mặt thay đổi, vuốt vuốt cần cổ. Tôi bảo: “Anh hóa thành tro tôi cũng có thể nhận ra, không phải sao? Trên gáy anh còn có dấu răng lúc trước của tôi đó.” Tô Ngũ nghe xong, đột nhiên cười ha hả, cười đến mức đứng không nổi, tôi nhìn thấy thì hơi nhột thật muốn gã dừng lại cho rồi. Gã cười nói: “Tô Tam à Tô Tam, thật không ngờ tới đường đường là hiệu trưởng trường đạo của nữ lại say khướt ở quán rượu như vậy! Chuyện này truyền ra ngoài, không biết mặt mũi của anh để đi đâu?” Tôi mất hứng bảo: “Cụu hiệu trưởng. Hơn nữa, tên tuổi tôi cũng muốn vứt luôn cho rồi, còn cần sĩ diện làm gì!” Gã nói: “Xưng hô cũng so đo! Anh nói nhớ kỹ tôi, vậy anh nói đi, tôi là ai?”

Tôi không nói chuyện, vừa cười gian vừa theo dõi gã, thấy gã chân tay ngày càng luống cuống.

Tác giả: Về chuyện âm thân, tôi chưa gặp qua bao giờ, chỉ là nghe bà nội đã mất kể lại, đó là phong tục ở quê của bà, hôn lễ chỉ có những nhân vật lớn trong tộc tham gia, kiệu hoa vừa vào cửa, lập tức cửa lớn phải đóng, không cho người khác thấy. Ở trong phòng bái đường, ngày thứ hai làm lễ tang, sau đó đem hai người hợp táng, sẽ mời người đến rải rượu ướ, sau đó mới bày tiệc rượu.

6. Chương 6: Đứa Nhỏ

Tô Ngũ giận, ánh mắt bắt đầu bốc hỏa, nhưng vẫn cố gắng giữ vững hình tượng, gã hắng giọng, dùng ngón trỏ tay phải nâng sửa lại kính mắt. Nhìn theo vai gã run lên nhè nhẹ, có thể thấy gã đã cố giữ bình tĩnh lắm rồi. Hai tay gã chống trên bàn, trên mu bàn tay tái nhợt nổi lên gân xanh trông khá rõ. Gã một lần nữa ngồi xuống.

Lúc này cửa sổ mở rộng, gió lạnh thấu xương mang theo bông tuyết thổi vào, gặp lạnh đầu óc tôi thanh tỉnh vài phần, bắt đầu cảm thấy không ổn rồi. ” Chuyện này...” Tôi do dự vừa muốn mở miệng, Tô Ngũ liếc mắt nhìn tôi, con mắt giấu sau kính, nhìn không rõ gã đang nghĩ điều gì. Gã nói: “Quên đi, chuyện vừa rồi, chúng ta cứ coi như chưa có gì xảy ra.” Tôi định cùng gã nói một câu, bị gã hung hăng trừng mắt, lập tức không dám nói nữa.

“Đừng... đề cập đến chuyện trước đây nữa, mọi người đều đã lớn rồi, anh đừng như đứa nhỏ.” Tô Ngũ gấp một miếng thịt bò chấm tương, vừa ăn vừa nói. Tôi cũng không thêm nói lại, ngồi đối diện gã giả chết, giả chết đầu hàng vốn là sở trường của tôi rồi. Gã ăn rất chậm, rốt cuộc cũng ăn xong, liền gọi thêm mấy món nữa. Hầu bàn bưng mấy món lên, trên lầu khói tỏa ra từ món gà luộc nóng hổi, giờ đây bắt đầu có khách khứa vào náo nhiệt, gã lại bắt đầu chậm rãi ăn, tôi nhìn sang gã, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, tuyết bay lả tả trong bóng tối.

Ngoài cửa sổ vang lên tiếng sàp sạt, tuyết rất nhanh được quét thành đồng. Tuyết tích trên chạc cây như đang đè ép chạc cây non nớt, sau đó chậm rãi rớt xuống đất; bầu trời màu tối như than chì, nghe chừng không có tiếng gió thổi, nhưng xa xa có vẻ có tiếng la ó. Tôi nghiêng tai nghe một hồi, nhưng không còn nghe thấy nữa.

Bữa cơm này ăn đến trời về đêm, Tô Ngũ không có lấy một câu nói, tôi cũng thế. Khách đến quán ngày một đông, Tô Ngũ cũng ăn xong rồi, lúc tính tiền, tôi nghĩ muốn trả tiền, gã liếc tôi, con mắt giấu sau kính, nhìn không rõ suy nghĩ. Gã nói: “Để tôi trả cho.”

Để gã trả thì gã trả vậy, tôi bị gọi về đây, bao nhiêu tiền đã xài hết, làm đám cho em trai, xác thực là khánh kiệt rồi.

Ra khỏi quán rượu, Tô Ngũ vươn tay phải, nói: “Hẹn gặp lại.” Tôi cầm tay gã, bị cảm xúc lạnh lẽo làm cho hoảng sợ. Tôi cúi đầu nhìn tay gã, màu da trắng đến tưởng chừng có thể phát sáng, bên dưới là những mạch tơ máu, như không có mạch đập, hiện lên sắc đen. Móng tay được cắt gọn gàng bóng lóang, nhưng tại khe móng như có gì màu đỏ sẫm, tôi giật mình một cái, lúc chăm chú nhìn kỹ lại thì cái gì cũng không

có, vẫn sạch sẽ.

Tô Ngũ rút tay ra, hướng bên trái Thạch đầu cư mà đi. Tôi cúi đầu, nhìn tay phải của mình, chợt lấy tay vỗ một cái, cười tự giễu lẫn bả: “Quả nhiên là quá mệt mỏi rồi.” Móc ra một điều thuốc, châm lửa, hướng bên phải mà đi.

Chậm rãi thong thả bước về nhà, mẹ chưa ngủ, lúc tôi đi vào thăm hỏi bà, bà đang hút thuốc phiện, vừa hút vừa ho.

“Mẹ, đừng hút nữa.” Tôi ngồi bên tháp, khuyên.

Mẹ hai mắt trợn lên, trừng tôi một cái, để tẩu thuốc phiện lên bàn, hỏi: “Hôm nay cùng thông gia đi đâu vậy?”

Tôi giúp bà lau sạch tẩu thuốc, trả lời: “Cũng không đi đâu, chỉ là đến quán nhỏ uống rượu thôi.”

Mẹ đem chân bó quần vào chần, nói: “Đừng cùng cậu năm tiếp xúc nhiều, đứa nhỏ đó rất kỳ quái!”

Tôi hỏi: “Sao vậy?”

Mẹ liếc mắt, nói: “Cũng đúng, chuyện lâu như vậy rồi, anh làm sao nhớ rõ.”

Tôi nói: “Tô Ngũ làm sao?”

Mẹ bảo: “Anh quên rồi? Khi còn bé hai đứa chơi rất tốt, sau lại chẳng biết sao trở mặt thành thù đấy, gặp mặt cũng coi như không thấy, cho đến khi anh rời trấn, thì cũng không tới lui nữa. Ta cảm thấy trên người cậu ta có quỷ khí.”

Tôi suy nghĩ một chốc, hình như đúng là có chuyện này, nhưng cũng không rõ ràng lắm.

Mẹ nói: “Được rồi, ta cũng mệt mỏi, anh đi ra ngoài đi. Ngày mai còn muốn cho cả hai hợp táng, nên rời giường sớm.”

Tôi tuân theo, đang muốn đi ra ngoài, mẹ lại nói: “A Nhược đấy, anh tự mà lo đi, ta muốn có cháu bông.”

Nói xong không nghe đáp lại, bà hơi to tiếng: “Không nghe thấy à!” Tiếp theo là vài tiếng ho khan.

Tôi ậm ờ: “Con biết rồi.”

Giúp bà đóng cửa lại, đứng trên hành lang, tôi châm một điếu thuốc, chậm rãi hút, khói mờ tràn ngập, nhìn bên ngoài tuyết bay tán loạn, không rõ thời gian nữa, tôi nghĩ về những chuyện xưa chôn vùi trong tầng bụi.

Nơi tôi ở khi còn bé, không phải ở trấn nhỏ này, mà là bên nhà ngoại, mãi đến khi lên năm mới dọn về đây.

Nhà bên ngoại tọa lạc giữa thôn nhỏ phía sau, cách thôn trấn rất xa, do ông cố dựng nên. Đó là một căn nhà rất lớn với tường gạch xanh phủ đầy rêu, còn có một tòa tháp cao, nghe nói từ thời xa xưa lưu lại. Nhà có hai tầng lầu, ở đó là anh em họ của tôi. Bà ngoại lúc đó còn khỏe mạnh, luôn luôn lúc buổi tối đem nhốt chúng tôi ở trong phòng, chỉ điểm mỗi một cái ly đèn yếu ớt, chụm lại ngồi kể chuyện ma quỷ.

Sau nhà là một trái núi, trên núi có rất nhiều mộ, đến tối sẽ có ánh sáng xanh phát ra lập lòe nhấp nháy, hơi giống sinh vật phù du. Bà ngoại bảo đó là người trong mộ đi ra hít thở, đem bắt những đứa trẻ ngu ngốc chui vào mộ.

Lúc nói chuyện này, tóc bạc của bà ngoại bay bay, những nếp nhăn trên mặt bị ngọn đèn mập mờ chiếu, méo mó đến quái dị, mắt linh hoạt, móng tay dài như móng vuốt quỷ, dọa người ta sợ. Chúng tôi nghe xong, sợ đến chết khiếp, không dám tùy tiện chạy đi chơi. Cho đến bây giờ, tôi cũng không thể khẳng định những gì bà nói có đúng hay không, bất quá, có một chuyện, đến bây giờ vẫn còn nhớ rõ, đó chính là ánh sáng xanh không biết có phải thật là người trong mộ chui ra hít thở không? Có một buổi tối nọ, tôi mơ mơ màng màng đi ra ngoài, trong lúc vô tình đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài, thấy có mấy cái bóng đen, như những cây gậy trúc từ mộ đi ra, đi đứng lung lay vừa đi vừa ngã.

Sau đó, tôi nghe tiếng cửa mở, nhìn kỹ lại, có một bóng dáng nho nhỏ từ nhà chạy ra, hướng phía sau núi mà đi. Tôi dụi mắt, trở lại ngủ.

Bà ngoại rất mất hứng chuyện tôi vẫn gọi bà là bà ngoại, bởi vì cha tôi ở rể, tôi theo họ mẹ. Lúc bà nghe được cách tôi gọi, liền lạnh mặt trừng mắt. Thế nhưng tôi lúc nhỏ rất cố chấp, cũng không chịu đổi cách gọi.

Lúc rời đi chỗ đó, cùng sống với mẹ, đó là vì tôi súyt chết, thiếu chút nữa bị giết.

Có một lần, mấy đứa nhỏ chúng tôi trèo lên tháp cao cũ kỹ chơi trò đánh đu, tôi đi phía sau cùng, mà trước tôi là Tô Nguyên Hạo, khi đó, cậu là thân thích bên nội đến đây chơi. Khi đến bậc thang thứ hai, cậu ta đột nhiên xoay người lại, đẩy tôi một cái. Tôi trượt khỏi thang, ngã nhào trên mặt đất. Lúc ngã xuống, mắt tôi vẫn mở lớn, vẫn nhìn theo khuôn mặt không có biểu cảm gì của Tô Nguyên Hạo, càng ngày càng mơ hồ.

Mạng của tôi cũng lớn, không chết, nhưng cái ót lõm một chỗ, chỗ đó sờ vào mềm nhẽo, ngay cả máu chảy qua cũng không cảm nhận được.

Những người lớn đều nói là con nít chơi đùa, không cần thận trọng, trách cứ vài câu cũng không nghi hơn. Tôi cũng chưa bao giờ nói cái gì, chỉ là từ đó cùng Tô Nguyên Hạo giữ khoảng cách. Khi đó mẹ và cha làm thủ tục ly hôn, nghe tin, sốt ruột gấp rút trở về, lúc đầu là mắng chửi, mắng tôi phiến toái, rồi cùng bà

ngoại làm âm ỉ, suốt đêm thu thập hành lý trở về thôn trấn.

Tôi đang hồi tưởng lại, bất chợt bị tàn thuốc nóng làm giật mình. Tay chân luống cuống phải tàn thuốc xuống, tôi vừa lau tay vừa hướng căn phòng lạnh lẽo bên cạnh đi vào, ngày mai còn phải dậy sớm

7. Chương 7: Lễ Tang

Đêm hôm đó, tôi ngủ lại rất an ổn, không nghe được âm thanh nào kỳ quái.

Ngày thứ hai, tôi bị tiếng thét chói tai của A Nhược đánh thức. Khi tôi theo thanh âm vọt tới gian phòng của mẹ, cửa phòng đã mở rộng, A Nhược đứng người ngã ngay cửa, ngón tay run rẩy chỉ vào bên trong, bên chân cô là một hộp đồ ăn bị lật úp. Cô nhìn tôi, sắc mặt tái nhợt, giọng run run nói: “Thầy...”

Tôi nhìn vào trong phòng, rèm cửa sổ kéo rất chặt, phòng rất tối, cửa đối diện với đầu giường, mẹ đang nằm giữa, tóc chải bóng loáng, trên búi tóc cài một cây trâm chim trỏ, trên người mặc áo kiểu vạt to đỏ thẫm viền chỉ vàng, chính là bộ đồ hôm hôn lễ em tôi. Hài của bà đi là từ tổ tiên truyền lại, có người nói là của Từ Hi, nó vẫn còn bên chân bà. Màu máu đỏ, phối hợp với quần áo khiến người ta có cảm giác càng thêm đẹp, mà vết máu đã khô cạn này trào ra từ vết dao đâm trước ngực bà.

Tay chân tôi lạnh ngắt, đi không vững tiến vào phòng, đứng ngay giường mẹ. Trên mặt mẹ trang điểm trang nhã, vẽ mày trát phấn, son má hồng, thoát nhìn y đúc như khi tuổi còn trẻ, đặc biệt bên miệng bà lại lộ ra nụ cười. Chỉ là cặp mắt nghiêm khắc kia, từ nay...không bao giờ mở nữa, mí mắt nhão, cứ như tròng mắt nằm bên dưới...không có.

Tôi ngồi xổm xuống đất, đem đầu vùi vào hai bàn tay, nước mắt không hề báo động chảy dài. Cho đến chết, mẹ vẫn không thể quên được cha, cây trâm trên đầu bà, chính là tín vật cha đã đưa, nghe nói là của tổ tiên truyền lại. Khi bọn họ ly hôn, tôi nhớ rõ mẹ đã đem trâm tay cha rồi mà, sao bây giờ lại có ở đây?

Tay mẹ nắm chặt chuôi dao, nhìn hiện trường này, hẳn là tự sát, tôi không thể nào tin nổi, người phụ nữ như mẹ lại tự sát. Tôi ngẩng đầu, vừa đúng lúc nhìn vào tay mẹ, trên mu bàn tay trắng bệch, đầu khớp xương rõ ràng, trong móng tay có nhét thứ gì màu đỏ sẫm. Lòng tôi run lên, nhìn một lần nữa cho rõ, quả thực có vết bẩn màu đỏ sẫm, y hệt như đã thấy trên xe lửa.

Tôi gần như bị dọa sợ mà nhảy dựng, A Nhược nay đã vào phòng, quỳ gối trước giường khóc, bị động tác sợ hãi của tôi khiến không nói nên lời, kinh hoàng nhìn tôi, trong ánh mắt tối tăm phản chiếu rõ nét khuôn mặt tôi. “Mẹ...bà ấy...” Tôi mở miệng, lại không biết phải nói thế nào mới tốt. A Nhược nức nở nói: “Em định hôm nay gọi bà dậy sớm chút, lúc đến cửa thì...” Suy nghĩ tôi hỗn loạn, hình như từ khi tôi về nhà thì chẳng có chuyện gì tốt xảy ra, giờ lại đến chuyện mẹ tôi. Tôi sờ túi, lấy ra điều thuốc, đem châm bên ngọn đèn phòng mẹ, hút liền mấy hơi.

Tiếng khóc của A Nhược quanh quẩn nơi phòng ốc vắng vẻ, tôi càng nghe càng rối, tôi căng thẳng bảo: “Đừng khóc nữa.” Cô vẫn còn khóc thút thít, tôi nhìn không được, hét lớn: “Phiền chết, đã bảo là đừng

khóc nữa!” A Nhược to mắt nhìn tôi, khịt khịt mũi, một giọt nước mắt còn đọng lại trên gương mặt tái nhợt, mang vẻ yếu đuối.

Tôi chửi thề trong bụng, tay vỗ vỗ đầu cô, nói: “Xin lỗi, tôi...tôi chẳng qua là...” Tôi không biết nói sao mới tốt, ngực rối rắm, A Nhược quệt nước mắt, miễn cưỡng nói: “Không sao, em rất hiểu tâm tình anh bây giờ, bởi vì...” Cô không nói thêm gì nữa, từ nhỏ đã lần lượt mất đi cha mẹ, cô ấy tất nhiên hiểu rõ tâm tình của tôi.

Tôi ngồi xổm kế bên cô, phiên muện hút thuốc, A Nhược vươn tay, đặt lên vai tôi, vỗ nhẹ: “Không có chuyện gì đâu, không có chuyện gì cả.” Cô lẩm bẩm nói, nghe như thôi miên. Cảm giác ngón tay lạnh lẽo chạm vào, xuyên thấu qua quần áo vải nhung, truyền đến da tôi làm tôi không khỏi rùng mình một cái. Nhưng mà cảm nhận được sự lạnh lẽo này, tâm tình của tôi cũng dần khá hơn.

“Thầy, hạ táng chú đi, coi như hoàn thành tâm nguyện của bà.” Một lúc lâu, A Nhược nói. Tôi hít vào một ngụm khói, ho khan vài tiếng, tắt điếu thuốc, đứng lên, phủi quần áo dính bụi, nói với A Nhược: “Nhớ kỹ, mẹ là vì bệnh nên mất, trấn trên nhiều người lắm miệng, nếu như biết sự thật, chẳng sợ truyền đi cái gì khó nghe đâu.” A Nhược gật đầu, nhìn tôi, trong mắt lóe ra ánh sáng tối tăm, trong lòng tôi có chút sợ hãi.

Tôi nhìn sang ngoài cửa sổ, trong sân là những cành cây khô trơ trọi, còn đọng chút tuyết. Tâm nguyện của mẹ, ngoại trừ hôn sự của em trai, là muốn ôm cháu, thế nhưng... Tôi không muốn nghĩ tới, chuyện trước mắt phải làm, là cử hành lễ tang cho em trai, sau đó an táng cho mẹ.

Bởi vì thi thể của mẹ phải giả trang lại, tôi ngồi ngốc ở trong phòng, bỏ lại A Nhược và hai người thím, tôi liền lẻ bước ra bên ngoài. Chính sảnh hôm qua làm linh đường cử hành hôn lễ, màu đỏ tươi vui giờ thay bằng màn che trắng toát, tôi đứng ở cửa, nhìn những công nhân bận rộn. Tôi cúi đầu, buồn bực lại hút một điếu thuốc.

Tôi trên người mặc bộ âu phục ngày hôm qua, đang cúi đầu nghĩ chuyện, có người đi tới trước mặt, đưa tôi đồ tang. Cầm áo quần trong tay, tôi chậm rãi đi đến ngoài cửa, đến chỗ trường minh đăng, trước mặt thấy Tô Nguyên Hạo. Gã nhìn tôi, mắt kính lóe lên một tia sáng, gã hỏi: “Sao thế? Sắc mặt không tốt.” Tôi khoát tay, nhưng không nói gì cả, thật sự là chẳng muốn mở miệng. Tô Ngũ cũng không hỏi tới cùng, nói: “Đến giờ rồi, mau vào đi thôi.” Rồi lôi kéo tôi vào nhà.

Lễ tang của Đạo Đồng và Tô Nguyên Đình cử hành đúng giờ, phô trương cũng chẳng kém hôn lễ trước đó là bao. Khu đất mới mua hơn mười đồng bạc, rời xa bờ sông, ở đầu hướng nam, là đất phong thủy tốt. Đây là cậu tôi nói.

Người chủ trì hôn lễ cũng phải chủ trì lễ tang, chỗ ngồi của mẹ trống không, những người tham gia lễ tang đã bắt đầu nghị luận. Tôi ghét nhất cái kiểu này, cả ngày không có việc gì làm mà cứ nói huyền thuyên, mẹ nó! Tôi âm thầm cắn răng, vừa muốn phát tác, trên vai đã có bàn tay đặt lên, người đó nói: “Bình tĩnh, anh làm sao vậy, dễ nổi giận như vậy?” Tôi nghe ra là Tô Nguyên Hạo, hít sâu mấy hơi, tâm tình cũng ổn lại chút, nói: “Tôi không sao, không thể để lễ tang của vợ chồng em tôi hỏng được.”

Kèn đồng kèn suona sáo và trống, nền hương, cũng vẫn những thứ đó, tất cả mọi người vô cùng náo nhiệt mà hạ quan tài xuống đất, những người đưa ma vung vàng mã đầy trời, theo gió bay lượn, ven đường vàng

mã rơi lả tả, lẫn với tuyết, người xem cũng không thật tâm gì. Những đứa nhỏ rượt đuổi nhau đùa giỡn, nhặt lên giấy tiền vàng bạc, bị người lớn la mắng dạy dỗ. Tôi ôm bài vị của Đạo Đồng, mặt không có chút biểu cảm. Tô Ngũ đi kế bên nhìn tôi, rồi cúi đầu im lặng đi.

Huyệt đã đào xong từ sớm, đem hạ song song hai chiếc quan tài, tôi cùng với Tô Ngũ xúc thổ vào một miếng đất, rồi công nhân bắt đầu lấp đất lại, đợi đến khi thành gò cao đã là giữa trưa.

Tiệc rượu giải uế cũng với tiệc rượu đám cưới căn bản không có gì khác nhau, mọi người ăn thịt cá đến quên trời đất. Vừa mới uống hai chén, Tô Ngũ kéo tôi đi, bảo là có việc cần cùng tôi nói. A Nhược ngồi bên cạnh khó xử nhìn tôi, tôi nói: “Tôi đi rồi về, đừng lo.” A Nhược nhìn Tô Ngũ, trong mắt không ngờ lại hiện lên ánh sáng bất minh.

Hai chúng tôi lặng lẽ rời khỏi, hướng chỗ nghĩa địa mà đi. Nghĩa địa không có ai, tất cả mọi người đều đang ăn uống, tôi hỏi: “Anh muốn nói cái gì?” Tô Nguyên Hạo nói: “Anh có nhớ hai người kia trên xe lửa không?” Tôi gật đầu, gã sửa lại mắt kính, tiếp tục nói: “Người nữ kia, đã mấy năm cùng người nam kia bỏ trốn, bây giờ vị hôn phu cô ta có hôn ước với đã chết, người trong nhà liền bắt cô ta trở về, muốn cô ta với người chết kia kết hôn, cô ta nhất thời luẩn quẩn, cùng bạn trai tự tử.” Tôi hỏi: “Anh nghe ở đâu đấy?” Gã châm một điếu, nói: “Ồ trần trên để ý một chút là có thể biết, anh không thích hợp ở đây đâu, rời đi đi.”

Tôi cúi đầu, nhìn vàng mã đầy đất, cười nói: “Có thể hỏi anh một vấn đề không?” Gã đồng ý: “Anh nói đi.” Tôi hỏi: “Khi đó, vì sao anh đẩy tôi?” Gã đẩy kính mắt che giấu một chút vẻ tàn bạo, chậm rãi nói: “Tính anh đúng là chẳng thay đổi, chấp nhất, tính tình đúng nóng nảy, thế này nên tôi mới cứ phải lo lắng cho anh.” Tôi còn chưa phục hồi tinh thần, môi đã chạm phải một cái gì lạnh lẽo, tản ra mùi thuốc lá nhàn nhạt, tôi mở to mắt, gương mặt tinh tế của Tô Ngũ đã ngay trước mắt, gã không mang kính mắt, lần đầu tiên tôi thấy rõ mắt gã, hệt như vực sâu, chỉ cần nhìn vào là sẽ bị hấp dẫn, không thể tránh khỏi, khó trách tại sao gã lại luôn đeo kính. Phía trên lông mày trái, có một nốt ruồi màu nâu, rất nhỏ, nhìn không để ý sẽ không thấy. Vết ấy có vẻ như càng lúc càng gần, trong mắt tôi chỉ còn lấp đầy nó.

Tay của tôi không tự chủ vòng quanh thắt lưng gã, như muốn gã phải ôm chặt tôi như tôi ôm gã. Tôi lợi dụng chiều cao đè lên gã, gã ngẩng đầu lên, chiếc cổ cong thành một độ cung ưu nhã. Sau nụ hôn sâu đó, tôi thở hổn hển buông gã ra, gã vẫn giữ khuôn mặt vẫn nhã lạnh lùng ấy, có chút đỏ ửng, gã đẩy tôi ra, nói: “Nếu đẩy anh xuống thật thì anh chết quách rồi còn đâu, khi đó tôi chỉ đùa với anh thôi.” Tôi hỏi: “Đây là vật gì vậy?” Gã mở miệng nhưng không nói, móc ra một cây trầm từ túi trước ngực, là cây trầm chim trả của mẹ.

“Tại sao lại ở đây? Lẽ nào...” Tôi trân trân nhìn trầm cái tóc, hỏi. Tô Ngũ cười khổ, nói: “Tô Minh Liêm quả thật tự sát, chỉ có như vậy mới gọi cha anh về được.” Tôi nói: “Không có khả năng, mẹ tôi tính tình quật cường, làm sao có thể, huống chi, nếu bà muốn tìm cha, đã sớm...” Tôi còn muốn nói gì đó, gã lại càng cười khổ, gã bảo: “Bởi vì không yên lòng anh thôi, cho nên đợi đến khi anh khôn lớn rồi mới đi. Bà thật sự rất yêu anh, chỉ tiếc, bị một vài thứ mê hoặc, nên mới kéo anh về đây.” Tay gã chạm lên mặt tôi, nói: “Hiện tại, mấy thứ kia lại muốn làm phiền anh rồi, đến giờ này rồi, anh còn chưa nhận ra sao? Ở đây chỉ có chuyện không vui thôi, sau này anh đừng về nữa.”

Tôi không kịp phản ứng gì, cả người đã chìm vào hắc ám, tôi nghe âm thanh của Tô Nguyên Hạo theo thình không truyền đến đây lo lắng: “Mấy năm nay, tôi vẫn đều để ý chuyện của anh. Tôi...” Sau đó gì cũng không nghe được nữa.

8. Chương 8:

Tôi bỗng nhiên mở mắt ra, nhìn chung quanh, nơi tôi đang đứng chính là sân ga, tôi đang đợi xe. Tôi rút cổ, cúi đầu hút thuốc. Tuyết buổi sớm đã ngừng rơi, mặt đất được quét dọn chỉ còn lại chút hơi nước mỏng, chân giẫm trên mặt đất nghe lạch cạch, trong miệng thở ra sương trắng dần tan biến vào không khí.

Như tất cả đã từng quen biết, tôi ngậm thuốc lá, hai tay day day huyết thái dương, rồi cuộc chuyện gì đã xảy ra? Sao giống như tôi đã trải qua chuyện gì lâu lắm? Tôi đang suy nghĩ, bỗng nhiên đằng sau truyền đến tiếng la ó ồn ào, tôi vừa quay đầu lại, thấy bên cạnh mình là một đứa nhỏ quần áo lam lũ, bị một người phụ nữ to béo túm lại, bà ta mặc áo khoác lông chồn, vừa rượt vừa la: “Ăn trộm! Bắt ăn trộm!” Những người chờ xe đều nhìn lại, nhưng không ai nhúc nhích, chỉ dùng mắt nhìn, hết như cá chết. Rất nhanh sau đó, cả hai biến mất trong biển người.

Vẫn y như thế! Trong lòng tôi tự dưng có nỗi sợ hãi không thể nói rõ, đi đến sân ga mua báo, tiêu đề ngay đầu trang in: trường nữ sinh Thánh Tâm sáng nay tuyên bố chính thức giải tán. Thời gian mười tám tháng ba năm tân dậu. Tôi thở ra một hơi, như là bỏ đi vật gì vậy, cả người dễ chịu hơn nhiều. Nhưng trong lòng vẫn như có cảm thấy bất an.

Theo đoàn người đi vào khoang xe có giường nằm, trong đầu tôi luôn có một giọng nói ngăn cản tôi lên xe, thế nhưng, chân tôi vẫn cứ đi vào. Bên trong có đôi nam nữ đang ngồi, nam mặc áo khoác bông, nữ mặc sườn xám thuần trắng, cổ quàng một chiếc khăn ca rô, dường như cũng không có gì khác lạ, giống như tôi đã từng thấy qua. Bàn bên cửa sổ đặt một chiếc máy hát, đang mở một điệu dân gian. Hai người thấy tôi vào, hai tay đang nắm đột nhiên rời ra.

Tôi nhú mào, nhìn kỹ hình dáng bọn họ, rõ ràng không phải từ mộ chui ra rồi. Tôi cúi mào, gật đầu với họ, xem như chào hỏi. Người nam cũng vội vàng gật đầu lại, người nữ cúi đầu vái chào tôi, rồi nấp sau lưng người nam. Tôi ngồi trên giường, chờ gã xuất hiện. Tôi đã quên hỏi gã một chuyện, nhất định phải gặp lại gã một lần nữa, chính miệng hỏi gã.

Dần dần sau đó, tôi thấy mí mắt bắt đầu nặng trĩu, rồi cuộc ngủ luôn. Đợi đến lúc tôi mở mắt ra, vậy mà hình bóng kia chẳng thấy đâu, cái bóng dáng ngồi bên cửa sổ, cả người ngập trong ánh sáng màu quýt ảm áp ấy, bóng dáng nổi bật giữa một khoang xe với vách tường nhuộm nắng vàng. Tôi hỏi đôi nam nữ: “Xin cho hỏi chỗ này có người nằm không?” Người nam đáp: “Chắc là không, nếu có thì phải đến rồi.”

Chuyện gì xảy ra? Con người gọi Tô Nguyên Hạo ấy đâu rồi? Lòng tôi rối bời, nằm ở trên giường.

Chuyện xảy ra kể tiếp, giống hệt như tôi đã từng gặp, cô gái kia vì trốn minh hôn, cùng bạn trai tự sát. Tôi nhìn máu chảy ra đỏ tươi, lòng không cảm giác gì cả.

Lúc trở lại thôn trấn, cũng là nửa đêm, thuê xe kéo tay, người kéo xe nhìn rất quen mặt, miệng khép khép mở mở liên tục, chuyện gì cũng nói được. Tôi ngồi trên xe, nhìn phía xa xa, trong bóng đêm đen kịt, tìm ngọn trường minh đăng treo cao phía chân trời, nhưng mãi chẳng thấy đâu. “Xin cho hỏi” Tôi nói, “Đèn kia tắt lúc nào vậy?” Giọng nói của người kéo xe nghe như gió thổi, giống như dây thanh quản bị cắt đứt,

giọng run rẩy, ông ta hỏi: “Đèn gì?” Tôi nói: “Trường minh đăng.” Người kéo xe cười to nói: “Quý khách đừng nói đùa, tôi đã kéo xe ở đây hai mươi năm, có thấy trường minh đăng nào.” Lòng tôi run run, lại hỏi: “Vậy ông có biết người nào tên Tô Nguyên Hạo không?” Người kéo xe suy nghĩ một chút, đáp: “Nếu là nói cậu năm họ Tô ở trấn trên, tôi có nghe nói qua, hình như năm kia chết rồi mà, nghe nói là bị tuyết lở chôn vùi.”

Lòng tôi lại lạnh thêm, nói như vậy, Tô Ngũ chết rồi sao, vậy Tô Ngũ lúc trước rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ là quỷ hồn quấy phá? Trong đầu tôi chợt hiện lên ánh mắt A Nhược, rùng mình một cái, hỏi: “Vậy còn con dâu nuôi từ bé của nhà họ Tô, A Nhược?” Thanh âm chói tai của người kéo xe vang lên: “Cô A Nhược à, sớm mất rồi, năm kia ói ra máu, hình như bị ai đó làm buồn phiền mà chết.”

Tôi không lên tiếng, ông ta tiếp tục kể: “Người trấn trên đều nói, cô là bị mẹ chồng làm buồn bực mà chết, hình như là ghét bỏ xuất thân cô A Nhược, định cưới cho cậu chủ một người vợ chính môn đăng hộ đối, chuyện này làm rất dữ, mấy trấn xung quanh đều biết.” Tôi chán nản nói: “Đừng nói nữa, ông quay lại trạm xe lửa đi.” Người đánh xe giống như không nghe tôi nói, tiếp tục đi về phía trước. Tôi lập tức đứng lên, muốn nhảy khỏi xe, lúc này, nghe được ông ta bảo: “Quý khách, đến rồi.” Xe dừng lại, tôi không đứng vững, nghiêng ngã một hồi. Đợi đến khi xuống được, tôi ngẩng đầu, trước mặt là một mảnh tối mịt mờ, cái gì cũng không thấy, tôi quay đầu lại phía ông ta nói: “...” Trước mặt đâu còn bóng dáng ông ta?

Tôi kinh ngạc đứng ở cửa thôn trấn, nghĩ muốn chạy đi, vậy mà chân không theo, cứ dính chặt vào đất. Tôi đứng ở khu phố lạnh lẽo, loáng thoáng nghe được tiếng chó sủa, qua một hồi, chẳng còn tiếng chó nữa, chỉ còn lại tiếng gió thổi vù vù. Tôi nghiêng tai lắng nghe, dường như ngoài tiếng gió thổi còn truyền tới tiếng khóc rất nhỏ, của nữ, của nam, của trẻ nhỏ, trầm thấp và nức nở, nghe như sắp đứt hơi đến nơi. Cơ thể tôi cứng ngắc, không nhúc nhích nổi. Tô Nguyên Hạo, anh rốt cuộc ở đâu hả? Tôi âm thầm gọi trong lòng.

Từ xa, có một đốm sáng màu xanh le lói hiện lên, từ từ rõ nét, từ thôn trấn mà ra hướng tôi đi đến, tôi không còn nghĩ gì được nữa, mắt mở lớn nhìn chăm chăm đốm sáng ấy tiến lại gần.

Đến gần rồi, tôi mới nhìn rõ, thì ra đúng là Tô Nguyên Hạo, ánh sáng xanh kia nhẹ nhàng lay động quanh thân gã, lập lòe lập lòe. Ánh sáng xanh đó hắt lên mặt gã như một khối cẩm thạch, lan tỏa ánh sáng nhạt lạnh băng. Tôi muốn chạm tay vào gã, gã vẫy tay, né ra. Gã quay đầu, nhìn chỗ ngày xưa là trường minh đăng.

“Đạo Linh...” Giọng của gã như từ hư vô truyền đến, không có chút gì mang hơi thở của người, “Anh rốt cuộc lại về đây, về cái trấn chết chóc này. Tôi rõ ràng trước đó đã dặn anh đừng về.” Tay tôi bị gã cầm, nhưng không cảm thấy lạnh, mà cùng chung nhiệt độ. Tôi thở dài, nói: “Tô Ngũ, anh làm sao vậy, nói chuyện kỳ lạ quá.”

Gã đột nhiên nở nụ cười, là cười khổ, bên má đã đọng lệ, gã nhẹ nhàng kể: “Mùa xuân năm kia núi lở, thôn trấn chúng ta bị chôn vùi, toàn bộ trấn đã thành trấn ma, hiện tại quay về nơi đây, đều là người chết. Mẹ anh chấp niệm sâu, khiến cha anh cũng sắp tới rồi.” Gã vuốt ve mặt tôi, vẻ mặt vô cùng phức tạp, đau khổ cực kỳ, rồi lại như có chút gì vui mừng, gã lại tiếp tục nói: “Tôi đã bảo anh đi thật xa nơi này, anh tại sao lại quay về? Tôi đây, không còn người sống...”

Tay của tôi run lên, lập tức nắm chặt tay gã, hỏi: “Tại sao lại vậy? Anh và tôi cũng như nhau, nhiệt độ cũng...” Tôi đột nhiên im lặng, bởi vì không nói được nữa. Tô Nguyên Hạo vẽ mặt đau khổ, rồi lại mang

theo nét cười ôn nhu, gã nói: “Anh hiểu rõ chưa, anh cũng đã chết rồi, chuyển xe lửa ấy lật ray rớt xuống núi, toàn bộ người trên xe, không có ai may mắn thoát khỏi.”

– Hết –

Tác giả: Câu nói cuối: Đây chẳng qua chỉ là một câu chuyện xưa về quỷ thôi, có một chút đam mỹ. Mẹ của Tô Đạo Linh và A Nhược đều si tình, chết rồi nhưng vẫn không muốn buông tha cho người mình thương, mà khác bọn họ, Tô Nguyên Hạo lại tốt hơn, nghĩ là sẽ cứu được mạng của Tô Đạo Linh, có điều, thấy Tô Đạo Linh biến thành quỷ về nhà, anh ta cũng có phần vui. Dù sao thì, biểu hiện tình yêu cũng có hơi cực đoạn một chút, HE cũng rất được rồi mà, đúng không nhỉ? Tôi chắc chắn là bọn họ ở cùng một chỗ mà. Đừng đánh tôi, muốn đánh cũng đừng đánh vào mặt.

—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/am-than>